

intet af den Erindring om bredskuldret Brutalitet, der virkede saa afskrækkende paa hende overfor saa mange andre Mænd. Rigtignok var der saa heller ikke nogetsomhelst hos ham, der vakte det kvindelige Driftsliv i hende. Kun naar hun engang imellem hørte ham tale til andre om sine to moderløse Smaa, kunde der i Dybet af hendes Hjerterøre sig noget, der flygtigt bragte Blodet op i hendes Kinder; ja, der kunde være Øjeblikke, hvor hun i Trang til at udfylde en Plads her i Livet og ofre sig for et Kald flygtigt lod sig gribe af den Tanke at blive Moder for denne ensomme Mands Børn.

*

*

*

En Dag i Skumringen sad Onkel Heinrich hensunken i en dyb Lænestol inde i Biblioteket og røg en af sine stærke, sødligt duftende „Manillaer“ efter Middagen. Han havde siddet nogen Tid alene, da Ivan kom derind og kastede sig i en Stol overfor ham.

„Onkel — jeg har noget at tale med dig om.“

„Det er et højst ubekvemmeligt Øjeblik, du har valgt dertil. Du veed, det inkommoderer mig at tale, naar jeg har spist.“

„Men du holder heller ikke af at tale, mens du spiser, — det plejer du jo at sige — saa jeg veed virkelig ikke, hvornaar jeg maa snakke til dig.“

„Naar jeg sover. — Naa, men hvad er det saa?“

„Vil du gøre mig en Tjeneste, Onkel?“

„Du veed, at jeg af Princip aldrig gør Folk Tjenester. Lad os altsaa tale om noget andet.“

„Saa kald det en Forretning — eller hvad du vil,“ sagde Ivan og anbragte sig i sin Yndlingsstilling med den ene Fod oppe under sig. „Ser du, der er en ung Mand, som jeg interesserer mig for . . . et Menneske, som —.“

„Kort og godt — et af dine Genier. Videre.“

„Jamen dennegang tager jeg ikke fejl, Onkel! Det er absolut et eminent Talent. Han vil engang komme til at præstere noget epokegørende i sit Fag. — Men han er fattig.“